

Franta, Tomáš a zkratka lesem

Alena a Ondřej Fischerovi

Začaly školní prázdniny. A tak se Franta s Tomášem, kamarádi na život a na smrt, rozhodli, že je stráví v Beskydech pod horami u babičky. Těšili se, kolik báječných věcí spolu prožijí. Babička je hned zaúkolovala. „Chlapci, skočte se svačinou za dědou, on si ji zase zapomněl doma.“ Jojó, skočit, brumlali si kluci. Chtěli bychom vidět babičku, jak si skáče čtyři kilometry za dědou na pilu. A ještě k tomu po silnici. Nuda! A pěšky. Mm, hrůza! Inu, chlapcům se moc nechtělo, a tak dostali skvělý nápad - vezmou to zkratkou přes les.

Hned na kraji lesa, jak to kluci dělávají, si Tomáš vybral pěkný klacek a začal ho ořezávat kapesním nožem. „Chhm, na co klacek?“ smál se Franta. „Na co na co, snad na opírání, ne? A taky, co kdyby tady byli vlci?“ „Vlci? Nestraš! Kde by se tu vzali? Ále, i kdyby tu byli, já tě ochráním, na mě se přece můžeš spolehnout!“ prohlásil hrdě Franta a zatvářil se tak statečně, že deset vlků by před nim strachy uteklo... Ale od té chvíle hovor nějak vázl, les nějak ztmavl a zčernal. Oči a uši měly nejvyšší pohotovost.

„Hehele, tam se něco hýbe!“ řekl Franta. „Aaaále klid, to bude asi divoké prase,“ uklidňoval Tomáš. „Divoké prase v maliní?“ divil se Franta. „A co by to asi bylo, he?“ Najednou Tomáš viděl, jak Franta bledne, ukazuje prstem za jeho záda a řve: „Mememedvěeed! V tu chvíli se projevila statečnost, přátelství a odvaha, obrovskou rychlostí rozpohybovala Tomášovi nohy a kamarád nekararád vynesla ho na strom. Pohyb medvěda vyprovokoval a ten vyrazil ke zkamenělému Frantovi. Tváří v tvář medvědovi Frantovi bleskla myšlenka, že při setkání s medvědem si má lehnout na zem a dělat mrtvého. Hrůzou se mu stejně nohy samy podlamovaly, a tak se na zemi ocitl dřív, než se myšlenka dostala k nohám. Medvěda tím trochu rozhodil a ten chtěl zjistit, co se tu vlastně děje. Přišel k ležícímu Frantovi, očichal ho a dloubnul do něj z boku čumákem. Tomáš, polomrtvý strachy, se neodvažoval ani dýchat. V duchu už viděl obrovské medvědí tesáky, jak se do něho zakusují. Zálesácká rada však měla pravdu a tak medvěd do něj ještě jednou dloubl, mohutně mu zafuněl do ucha a pak odkráčel do lesa.

Sotva medvěd zmizel, objevil se u Franty Tomáš a vtípkoval: „Hehe, co ti medvěd šeptal do ouška?“ Tomáš se posadil a vážně odpověděl: „Říkal mi, abych necestoval s kamarády, kteří ve chvíli nebezpečí místo toho, aby mi pomohli, vezmou nohy na ramena!“

Tenhle příběh mi připomíná jednu táborovou kadibudku v lese na Jívové, sedm statečných, kteří neohroženě hlídali jeden druhého, tedy jedna druhou, jen do doby, než se z lesa ozval záhadný zvuk. V tu chvíli jeden statečný zůstal v kadibudce a ostatní stateční byli natotata neohroženě v chatě. Že?!? Ptát se vás, jestli vás někdy někdo nechal na holičkách, je asi zbytečné. Stává se to docela často, že nás kamarád zklame. My však máme výhodu. Máme jednoho přítele, který nás nikdy nezklame, nikdy neuteče, když máme problémy a potřebujeme pomoci. Naopak, je pořád s námi a chce nám pomoci vždycky, když mu to dovolíme. Víte, jak se ten přítel jmenuje? Je to Pán Ježíš.

